

Lovforslag hævdede, at foruden at skaffe Hjælp til dem, der er saaledes situerede, at de ikke formaar at bære Dyrtidens Tryk, er der ogsaa et socialt Hensyn at tage, og det kan nødvendiggøre, at man strækker sig videre og gaar med til paa kommunalt Initiativ at nedsætte visse Fornødenheders Pris for alle. Dette Krav har vi fra Venstres Side ogsaa bøjet os for. Om vi end ikke paa nogen mulig Maade kan finde, at det vejer til i Sammenligning med Kravet om, at saa vidt muligt ingen her i Landet i disse Tider kommer til at lide Nød, saa har vi dog erkendt, at der i nogen Grad kan være Anledning til at tage saadanne almene Prisnedsættelser under Overvejelse, og vi er jo gaaet med dertil. Jeg vil erindre den højtærede Minister om, at da han i Fjor kom til Lands-tinget med sit Dyrtidsforslag, kunde der overhovedet ikke, naar der prisreguleredes ved kommunalt Initiativ i Henhold til § 2, af Staten ydes Refusion af mere end $\frac{1}{3}$, og der var tilføjet, at Statens Udgifter til dette Formaal i hele Perioden ikke maatte overstige 1 Mill. Kr. Her i Tinget blev Millionen strøget, og det blev muligt, for saa vidt man rundt omkring i Kommunerne vilde have den regnskabsmæssige Ulejlighed, at faa $\frac{2}{3}$ refunderet af de Udgifter, der var afholdte i Henhold til § 2, og som var kommet de mindre velstillede til gode, og $\frac{1}{3}$ af Udgifterne til Foranstaltninger for dem, der i og for sig ikke trængte til saadan Hjælp, men som alligevel af det Hensyn, der nu havde været bestemmende for overhovedet at foretage Foranstaltningerne, fik Andel i den ydede Støtte. Vi staa stadigvæk paa det samme Standpunkt, vor Betragtning er stadig den samme. Vi mener, at begge Opgaver i og for sig trænger til Løsning: men det, som det i første Række kommer an paa, er at formaa Kommunerne til at træffe Foranstaltninger i saa vid Udstrækning som fornødent til Gunst for dem, der ellers vilde bukke under for Dyrtidens Tryk. Foranstaltningerne af mere almen Karakter kommer først i anden Række. Dette ønsker vi vedvarende at give effektivt Udtryk derigennem, at Kommunerne faar større Beløb refunderet af Statskassen i det første Tilfælde end i det sidste: Overhovedet mener vi, at dette for Kommunerne finansielt har mindre at betyde. Den højtærede Minister har jo ogsaa givet Udtryk herfor i det andet høje Ting, da han paaviste, at ved Brændselsforanstaltninger, foretagne af Københavns Kommune til et Beløb af mellem 5 og 6 Mill. Kr., vilde det, om man i Henhold til § 2 fik refun-

deret $\frac{2}{3}$ til de mindre velstillede og $\frac{1}{3}$ til de øvrige i Stedet for $\frac{2}{3}$ for alle, kun betyde en Forskel paa 170,000 Kr.; finansielt set vilde det altsaa betyde saare lidt for Kommunerne. Men vi ønsker det fastholdt for derigennem overfor Kommunalbestyrelserne at pointere bestemt og afgørende, at det gælder om at stille det mest mulige til Disposition for de mindre velstillede, og at det andet i Virkeligheden maa komme i anden Række, idet vi paa ingen Maade kan godkende de Betragtninger, der er kommet frem fra det andet høje Ting, ogsaa fra Ministerens Side, og som gaar ud paa, at denne Støtte i Henhold til § 1 har en almisseagtig Karakter.

Selv om den højtærede Minister nu fik gennemført dette Tillæg til Dyrtidsloven af 1916 i den Form, hvori han har forelagt det, vilde han endda ikke kunne naa at imødekomme det Krav, som er rejst i Købstadforeningens Resolution. Thi der stilles jo endog Krav om, at alle offentlige Tilskud skal betaales af Staten for Foranstaltninger, truffene i Henhold til § 2. Det er altsaa ikke $\frac{2}{3}$, som Købstadforeningen kræver, det er $\frac{3}{3}$, og jeg ser i dette Krav et yderligere Bevis for, at jeg ikke har taget fejl, naar jeg for lidt siden sagde, fra hvilken Mund jeg antog, at den Røst, som var kommet til Orde i Resolutionen, hidrørte.

Den højtærede Minister har i det andet høje Ting udtalt, at han ved denne Lejlighed ikke havde ønsket at fremdrage Spørgsmaal vedrørende denne Lovgivning, som der kunde rejses Strid om. Stridsspørgsmaal skulde ikke frem nu; det vilde sinke Sagens Behandling. Men den højtærede Minister bebudede, at hvad man ikke fik ved denne Lejlighed, skulde nok komme, naar det nye Dyrtidslovforslag, som skal afløse dette efter 31. Marts 1918, bliver forelagt. Jeg synes imidlertid ikke, at den højtærede Minister har været heldig i saa Henseende. Hvad jeg her har talt om: Kravet om de $\frac{2}{3}$ overalt i Henhold til § 2, er jo et saadant Stridsspørgsmaal, og jeg finder andre af samme Karakter rundt om i Lovforslaget. Jeg skal dog ikke komme ind paa dem for ikke at rejse en Debat om nogle af disse Spørgsmaal i øvrigt; den vil jo komme til sin Tid. Vi erkender, at Brændselspriserne, saaledes som de er steget i de senere Tider, og da navnlig Priserne paa udenlandsk Brændsel, kan gøre det fornødent, at man paa effektiv Maade drager Brændselet ind under de Varesorter, som her medtages, fortrinsvis, saaledes som det er sket ved